

sen af dette Ord, som man har gjort gældende.

En anden Paragraf, man har gjort en lignende Anke imod, er § 14, men denne Anke hviler ogsaa paa en Misforstaaelse. Det hedder heri, at Optagelse af enkelte af tidligere udgivne Værker uddragne Stykker i et større hele, som efter sit Hovedindhold er et selvstændigt Værk, ikke er Krænkelser af Forfatterretten. Det er imidlertid en fuldstændig Misforstaaelse, om Udgiveren af et Sang- eller Visehæfte skulde mene, at det var lovligt at uddrage de 7—8 mest populære af en Samling af 20—30 Sange. Det vil aldrig kunne være berettiget, thi dette Udpluk af 7—8 Sange er ikke et i sit Hovedindhold selvstændigt Værk.

I §§ 17 og 18, der omtale, hvem der har Ansvar for den uberettigede Udøvelse, altsaa for den Krænkelser, som har fundet Sted, hedder det jo, at det er den, der mangfoldiggør eller offentlig udfører, oplæser osv. vedkommende Værk. Heraf har man villet slutte, at ingen andre kunde drages til Ansvar derfor end den, der her udpeges. Dette er dog atter en stor Misforstaaelse. Den Omstændighed, at denne Lov ligesom saa mange andre Love kun nævner den nærmeste Gerningsmand til Handlingen, og altsaa nærmest har ham for Øje, udelukker ikke, medmindre særegne Omstændigheder, særegne Grunde ere til Stede, at andre meddelagtige og medvirkende ogsaa kunne drages til Ansvar. Her kan slet ikke overføres den Regel, som gælder ved Presseloven, at kun den, der offentliggør Skriftet, har Ansvar for dets Indhold, og at som Følge deraf alle andre ere fritagne for Ansvar, hvad der fremgaar af den paagældende Bestemmelse i Presseloven. Denne Bestemmelse kan aldeles ikke finde Anvendelse — og heller ikke det Straamandsvæsen, som kan udvikle sig under Presseloven — ved denne Lovs Ansvarsregler, lige saa lidt som ved de fleste andre Love, der have saadanne Ansvarsregler, hvor der ikke er særegne Grunde til Stede, der medføre, at alle andre skulde være fri end de, som udtrykkelig nævnes. Det er noget, som Videnskaben ikke har været i Tvivl om. Derom ville baade de almindelige straffetretlige Værker, vi have, og ogsaa de specielle, som angaa Forfatter- og Kunstnerret, være enige — jeg nævner saaledes Prof. Torps „Læren om den ideelle Produktion efter den gældende Ret“, som ganske bestemt indeholder den Sætning, at meddelagtige ere ingeniunde fri for Ansvar, og

imod det have Domstolene ingen Sinde udtalt sig. Men Sagen er den, at disse Forseelser ere privat Paatale undergivne, og naar ikke andre rammes end den, der omtales i de gældende Bestemmelser, er det, fordi der ikke har været Sag anlagt mod andre, derfor vil man altsaa ikke kunne tale om, at Domstolene ere af en modsat Mening.

Det er disse enkelte Anker, der ere komne mig for Øre, mod det foreliggende Forslag, og som for de tres Vedkommende bero paa en Misforstaaelse, som jeg ikke har villet undlade ved denne Lejlighed at paavise. Jeg kan derfor kun gentage min Anbefaling til det høje Ting, at vedtage først det Ændringsforslag, som den højtærede Minister har stillet, og derefter Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Jeg mener, det er ikke rigtigt nu at rejse ny Stridsspørgsmaal i Sagen.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Naar jeg har begæret Ordet paa ny, er det ingeniunde for at udtale mig imod det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos), idet jeg tværtimod kan slutte mig til hans Udtalelser og takke ham, fordi han tilraadede at stemme for Ændringsforslaget, men det er for at gøre opmærksom paa min Udtalelse i Folketinget netop om et af ham nævnt Punkt i Lovforslaget, § 2 b. Jeg sagde i Folketinget, at naar jeg ikke havde villet stille Ændringsforslag paa dette Punkt, er det, fordi jeg mener, at Folketinget her endelig er havnet i en Affattelse, som man maatte gaa ud fra, Tinget vilde blive staaende ved, og jeg mente, det vilde være uheldigt af mig at komme med et Ændringsforslag, som mulig kunde vække ny Strid og vanskeliggøre Lovforslagets Gennemførelse. Naar jeg udtalte i Folketinget, at jeg maatte gaa ud fra, at Folketinget vilde blive staaende ved denne Affattelse i § 2. b. om „Danse, Sange eller enkelte mindre Stykker eller Dele uddragne af større Arbejder“, hviler denne Formodning fra min Side paa, at Folketinget endelig i 1897 enstemmig havnede ved denne Affattelse, efter at det i de foregaaende Aar havde været i megen Tvivl om dette Spørgsmaal. I 1891 havde man een Affattelse, i 1892 en anden, i 1894 en tredje, men endelig i 1897 havnede man fra alle Sider i den da vedtagne Affattelse, og jeg nævnedes i Folketinget Navnene paa nogle af de Mænd, som havde staaet i Spidsen for denne Affattelse: Holm, Trier, Meyer og flere; Ordføreren,